

Naer Saeftinghe ten 16den juni van het jaer onzes Heeren tweeduizend en twaalven.

't Lijkt wel het begin van één of ander gebed dat ten hemel moet rijzen. Saeftinghe ligt dan ook aan het einde van de wereld in een andere tijd, al is het maar 52 km van Schoten verwijderd. En je kijkt ook steeds naar het heden daar, want de haveninstallaties zijn zelden uit het oog; de koeltorens van Doel als bakens in het landschap. Enkele jaren geleden maakten we deze tocht ook al eens en ik herinner me nog dat Erika er toen bij was en dat die zich niet op haar gemak voelde op die 'Grote Schelde'. Maar ze heeft het gehaald, peddelde dapper door en verlegde haar grenzen.

Toen deze tocht op de kalender van dit jaar verscheen, moest ik dan ook niet lang twijfelen. Hoewel ik weinig in de pap te brokken had, want vooraleer ik mijn naam op de lijst kon zetten, was dat al gebeurd in mijn plaats. Ik moest dus wel mee! Dat deed ik dan ook met plezier!

Op 16 juni was het al snel een drukte van belang aan de club; lang niet meegemaakt bij een clubtocht. Het aantal auto's heb ik niet geteld die een sliert vormden om richting Paal te vertrekken. Wat uiteraard niet vanzelfsprekend is, is dat die sliert bij elkaar blijft want er staan nogal wat verkeerslichten vooraleer we de autosnelweg bereiken. Leve de GPS die ons dan vertelt hoe we moeten rijden. Als we de autosnelweg bijna verlaten, hebben we de anderen terug bijgehaald, maar in Kieldrecht loopt het weer mis. Toch leidt de GPS ons feilloos naar ons doel, dat we dan nog als eerste bereiken ook. Vreemd, hoe werken die andere GPS-en dan? Tweede obstakel: de slagboom bij de haven van Paal. Wilfreid schiet mee binnen met een binnenrijder, maar de anderen staan 'voor paal', om het zo maar eens te zeggen. De slagboom wordt aan een inspectie onderworpen. Neen, er valt weinig tegen te beginnen. "Afladen en dragen!" komt Martinique rondbazuinen. Dat doen we dan maar, al kunnen er nog enkele auto's mee binnenglippen met iemand met een inkombadge.

Het weer valt mee, zon en wolken bij een aangename temperatuur en maar een klein beetje wind; al had men een 5 Beaufort aan zee voorspeld. Om 12.15h glijden de boten richting havenmond om dan naar de Schelde door te steken. Eens buiten de haven staan er wat golfjes en wat wind en voor twee onervaren beginners die met wildwaterbootjes deze tocht aanvatten, blijkt dit al snel een maatje teveel. Louis en Ferre blijven nog een tijdje bij hen maar dan vervoegen ze de groep die op de punt van een plaat ligt te wachten. Wilfried die met Martinique onze gids vervoeren in

een Canadees vertrekken net voordat wij bij hen aansluiten. Bekommerd om de twee achterblijvers, blijf ik even wachten om uit te kijken of ze er aankomen. Dit blijkt niet het geval. Ik keer nog een heel eind terug tot ik hen in de verte bij de havenmond van Paal zie passeren. Zij hebben een wijze beslissing genomen om daar in de buurt te blijven. Enige vaardigheid in kajakvaren is toch wel nodig, al verschilt dit natuurlijk van tocht tot tocht en de omstandigheden waarin die gevaren wordt. De Nete bij felle tegenwind en striemende regen is iets totaal anders dan de Nete op een zomerse, windstille dag!

Gerustgesteld keer ik terug om mijn achterstand op de groep in te halen. Al snel zie ik Ferre en Willy met Veerle liggen die op mij wachten, in het zicht van de rest van de groep die in de verte de oever volgen. Wij steken dwars door en halen hen zonder moeite terug bij. Het tempo ligt laag, want een Canadees met drie personen doet het natuurlijk kalmer aan dan zeekajaks die veel gemakkelijker door het water klieven. We duiken het Verdrongen Land binnen lange het Hondegat – waar halen ze toch die namen vandaan? – en krijgen nu wat wind tegen. Blijkbaar is de wind iets aangetrokken of is het omdat wij keren dat we die nu pas voelen? Heerlijk, eindelijk wat golfjes die tegen de boeg van de kajak opspatten. Dat is pas genieten! Even later wordt er halt gehouden om de innerlijke mens wat te versterken. Het blijkt voor enkelen al hoognodig. Bij de groep zitten een aantal onbekende gezichten. Toegegeven, ik ben een weinig actief clublid; ik kom zelden naar de club en dan zie je nieuwe gezichten natuurlijk niet snel.

De gids wil voortmaken, want door de verzanding wordt het steeds moeilijker om – zelfs met hoogwater – de toer rond te varen. We peddelen tegen een gezapig tempo naar de Tweede plaat, dwarsen de Ijskelder en Lepelaar en zo de Rotte Geul in. Daar blijkt iemand zijn krachten te hebben overschat, want Ron moet een ‘lijntje’ leggen om wat steun te bieden. Zoiets kan iedereen overkomen en kan altijd gebeuren, is in het verleden nog gebeurd en zal in de toekomst ook nog wel gebeuren. Niets om over te zeuren, er is geen man over boord. Via de Schelpkreek bereiken we het Speelmansgat. Dan komt Paal in zicht. Nu ben ik niet meer te houden. Eindelijk kunnen we eens gewoon doortrekken en een wat hoger tempo aanhouden. De hele tocht lang dobberden we er wat bij, lieten ons afzakken om dan naar voor te varen en daar weer te wachten, of maakten we een heeele grote bocht om toch iets sneller te kunnen varen. Willy en Veerle denken er net zo over en als ik de haven van Paal indraai, zie ik dat er nog anderen volgen. Zoals gewoonlijk is Ferre weer helemaal achteraan. Waarschijnlijk heeft hij nog een extra bochtje

ingelast. Hij is dan ook een geoefend vaarder die bijna elke week zijn baantjes komt trekken op onze vertrouwde vaart en zo zijn conditie op peil houdt. Na het klassieke overdragen, opladen en omkleden belanden we zowaar nog op het terras van het café aan de jachthaven. Met een schitterend zicht op de Schelde! We keuvelen nog wat na over de tocht. Hij blijkt voor sommigen toch iets lastiger te zijn geweest dan voor mij. Het komt mij toch wat vreemd over. Het was ideaal weer en er stond weinig wind. We hebben vier uur gedaan over een slordige 15km in heel gemakkelijke omstandigheden. Dat is gemiddeld zo'n 4km per uur. Als ik dat op onze vaart zou varen, zou ik twee en een half uur doen over de tien kilometer die ik normaal op de vaart doe – die enkele keer dat ik dat nog doe, jammer genoeg veel te weinig – maar die doe ik dan wel in een uur en tien minuten ongeveer. Die training op de vaart wordt door een aantal mensen misschien wel onderschat! Oefening baart kunst, want zo heb ik het ooit ook geleerd: door lange tijd, wekelijks, telkens weer die vaart op en af te varen tussen de sluizen en niet alleen als de zon schijnt en er geen wind is; integendeel. Het werd door ervaren kajakkers altijd aangemoedigd! Zo leer je je kajak aanvoelen, kweek je vaarritme en hou je de conditie op peil. Kajakken leer je niet uit een boekje, niet via internet, maar door het veelvuldig te doen! Ook ik bibberde de eerste keer als we in de Biesboch een bredere vaart kruisten en toen ik de eerste keer de Oosterschelde opvoer. We halen het nu nog regelmatig aan en kunnen er hartelijk om lachen; nu wel maar toen was het een hele overwinning. Ondertussen ken ik mijn limieten ook wel ongeveer. De 100km van de Veluwemarathon of de Ronde van Antwerpen laat ik momenteel aan mij passeren. Ik heb beide meermaals gevaren maar nu bedank ik er voor. Tochtjes van 15km moeten van mij ook niet; die vind ik niet de moeite om in mijn kajak te stappen. En zeevaren is erg leuk maar daarvoor moet je met zoveel elementen rekening houden en heb je een groep nodig met een ervaren leiding; dus dat blijft iets wat uiterst zelden gebeurt. Ik heb het nog maar een enkele keer gedaan; jammer maar helaas.

Voor een leuke tocht kan je me echter altijd vinden en zoiets bijzonders als het Verdronken Land is natuurlijk ook altijd de moeite.

Pol.